

KORTE SPEUREND IN OUDE KRANTEN

Freaks van oude kranten hebben beslist een vette kluit aan de reeks "Oorlogskranten", die zopas werd besloten met een serie over de Eerste Wereldoorlog. Die laatste reeks omvat zowel bladen die tijdens de oorlog in België zelf verschenen, als oorlogsbladen die in het buitenland werden gedrukt. De meeste Nederlandstalige daaronder verschenen uiteraard in het neutrale Nederland. Dat was o.m. het geval voor Vrij België, het weekblad van de actief passivistische vluchtelingenpers, dat van 1915 tot 1918 in Den Haag werd uitgegeven door Frans van Cauwelaert en Julius Hoste jr.

In Frankrijk verscheen, naast het anti-flamingantisch getinte Het Vaderland, het uitgesproken vlaamsgezinde Ons Vaderland, dat in Calais gedrukt werd door zijn medestichter, de Oostendenaar A. Tempère.

In Londen, ten slotte, verscheen van 1914 tot 1919 het weekblad De Stem uit België, dat weldra uitgroeide tot een strijdend Vlaams orgaan. De oorspronkelijke bedoeling was niettemin het terugvinden van familieleden van vluchtelingen in Engeland en het verlenen van allerlei hulp. Daartoe beschikte het blad over een eigen "Opzoekingsdienst".

In het nr. 23 van de 2de jaargang, met als datum 25 februari 1916, werd mijn aandacht getrokken door het volgende bericht:

"ASSELOOS, Norbert, zoon van Edward Asseloos, professeur d'armes, wonende te Oostende châtelet du Parc en rue de Bruxelles, wordt verzocht te schrijven naar Mme. Wwe Molitor-Cranshoff, 18, Green Street, Totterdown, Bristol, waar hij nieuws zal vernemen over zijn ouders te Oostende gebleven."

Deze Norbert Asseloos was niemand anders dan de latere directeur van onze kostschool. Hoe hij als jonge Belgische vluchteling in Engeland terecht kwam, is niet zo duidelijk; het heeft ook weinig belang. Hij bleef er vermoedelijk tot het einde van de oorlog, wat zijn vlot hanteren van de taal van Shakespeare mede verklaart. In de jaren '20 werd hij ambtenaar in het toenmalige Belgisch-Kongo. Na zijn terugkeer uit de kolonie werd hij door de stad aangesteld tot "bestuurder" van de kostschool, in opvolging van de heer Soleil. Asseloos trad als zodanig in functie bij het begin van de zomervakantie 1932. Hij erfde een internaat dat duidelijk op drift was: 1/6 van het totale aantal atheneumleerlingen in 1885, was die verhouding in 1907 al gedaald tot zowat 1/8, in 1932 zelfs tot 1 op 12. Allerlei omstandigheden deden de nieuwe directeur, ondanks alle goed wil, uiteindelijk toch schipbreuk lijden: zijn kostschool verdween in de laatste hoge golven van het interbellum. Weldra vinden we hem terug als uitbater van "Ostend Tennis Club", een functie die hij tot het einde van zijn loopbaan heeft bekleed.

Norbert Asseloos was de zoon van Edward (of Edouard) Asseloos, die in de "De Stem" als "professeur d'armes" ofte schermleraar ten tonele wordt gevoerd. Edouard Asseloos voelde zich in de eerste plaats schermleraar, wat hem overigens niet heeft belet om na de oorlog tevens "leraar in de opvoedingsgymnastiek" te worden, uitgerekend aan ons atheneum, en taak die hij tot aan zijn pensionering in 1931 als enige in zijn soort zou blijven vervullen. Aan het atheneum bestond toen trouwens een bloeiende schermkring. Die oefende buiten de schooluren in het "Chalet du Parc", een inmiddels verdwenen houten bouwsel in het Leopoldpark. Het echtpaar Asseloos woonde in de onmiddellijke buurt daarvan, in de Brusselstraat met name.

De weduwe Molitor-Cranshoff, ten slotte, behoorde tot een bekende Oostendse onderwijsfamilie. Twee van haar nichten, de juffrouwen Cranshoff, waren verbonden aan het stedelijk technisch onderwijs voor meisjes, het latere STIMO in de Stockholmstraat. Ze genoten van hun pensioen in de Prinsenlaan, vlak over de Ostend Tennis Club, waar Norbert Asseloos de scepter zwaaide. Wie zie ook dat de wereld klein is ?